

Urme pe zăpadă

Cineva se poate minuna că un motiv atât de banal – câteva urme pe zăpadă – sunt suficiente pentru un adolescent pentru a lua o hotărâre atât de importantă: de a-și dăruia lui Dumnezeu viața proprie; dar acesta este limbajul cu care Dumnezeu este obișnuit să cheme oamenii și așa sunt răspunsurile, semne ale credinței, ale sufletelor generoase care îl caută pe Dumnezeu cu sinceritate.

01.01.1914

Cineva se poate minuna că un motiv atât de banal – câteva urme pe zăpadă – sunt suficiente pentru un adolescent pentru a lua o hotărâre atât de importantă: de a-și dărui lui Dumnezeu viața proprie; dar acesta este limbajul cu care Dumnezeu este obișnuit să cheme oamenii și așa sunt răspunsurile, semne ale credinței, ale sufletelor generoase care îl caută pe Dumnezeu cu sinceritate.

Miercuri 9 ianuarie 1918 Josemaría împlinea șaisprezece ani. Orașul Logroño trăia de cincisprezece zile sub bogate furtuni de zăpadă. Termometrul era oprit la cincisprezece sub zero. Străzile, copacii, casele apăreau sub o pătură albă suprareală. Nu se ieșea din casă decât pentru necesități urgente. Un Crăciun deosebit.

Tatăl găsisse de muncă la Logroño ca inferior la o firmă asemănătoare

aceleia la care era proprietar. Și s-au mutat. A lăsa Barbastro nu era ușor pentru nimeni, cu atât mai mult pentru Josemaría, de acum adolescent.

Într-o dimineață din acea iarnă băiatul privea absorbit zăpada și privirea lui cade pe urmele pe care le-au lăsat două picioare desculțe mergând încet pe stradă. A înțeles că erau urmele unui frate carmelitan veniți de puțin timp în oraș. Și se gândi: Alții fac atâtea sacrificii pentru Dumnezeu și pentru aproapele: și eu, nu voi fi capabil să le ofer nimic? Un gând care nu l-a părăsit niciodată.

„Domnul îmi pregătea fără știrea mea lucruri aparent lipsite de semnificație, de la care se slujea pentru a semăna în sufletul meu o neliniște divină. De aceea am reușit ușor să înțeleg pe deplin iubirea atât de umană și atât de divină a Terezei

a Pruncului Isus, care este mișcată când din paginile unei cărți se ivește o iconiță cu mâna rănită a Mântuitorului. Și mie mi s-au întâmplat lucruri de acest fel, care m-au mișcat și m-au purtat la împărtășania zilnică, la purificare, la spovadă... și la pocăință”.

„Neliniștea divină” nu era numai un sentiment spiritual sau o dorință generică de a lua în serios credința. „Am început să presimt Iubirea, să-mi dau seama că inima îmi cerea ceva mare și care era Iubirea (...) Nu știam ce vrea Dumnezeu de la mine, dar era vorba evident de o chemare”.

Ce să fac? Desigur, să mă rog. Să-i cer Domnului să-mi lumineze inima. Am început de atunci să folosesc ca aspirație cuvintele orbului din Evanghelie: „Domine, ut videam!”, „Doamne fă să văd ce vrei de la mine”! Și viața urma linia sa de un student liceal normal. Josemaría

începuse bacalaureatul, școala medie inferioară și superioară, atunci unificate, când locuia încă la Barbastro: frecventa institutul Școlilor pioase.

La Logroño s-a înscris la școala publică și după amiaza mergea să studieze într-o altă școală, cea a sfântului Anton. Era un student foarte bun, cu note strălucitoare. Visa să devină arhitect.

Decide să devină preot

Dar cum s-a legat acel proiect cu chemarea lui Dumnezeu? Dacă cel puțin ar fi știut despre ce chemare era vorba! Totuși a răspuns da. Un da pentru orice lucru pe care Dumnezeu i-a cerut. Și cred că ar fi fost mai disponibil și util la încă necunoscuta chemare devenind preot. „Într-o zi, i-am spus tatălui meu că voiam să fiu preot: A fost unica dată când l-am văzut să plângă. El avea în minte alte proiecte, dar nu s-a împotrivit. Mi-a

spus: fiul meu, gândește-te bine, preoții trebuie să fie sfinți... Este dur să nu ai o casă, un cămin, a nu avea iubire pe pământ. Gândește-te încă puțin, dar eu nu mă opun”.

L-a sfătuit să vorbească cu un preot, care l-a primit cu bucurie pe tânăr și l-a întărit pe tatăl în privința vocației fiului. Liceul se încheia. Tatăl, lăsând la o parte de acum facultatea de arhitectură, îl sfătui să se înscrie la facultatea de drept și să facă compatibile studiile civile cu obligațiile din seminar. Domnul s-a folosit de exemplul părintesc pentru a introduce în inima lui Josemaría o convingere pe care l-a transmis tuturor, în întreaga sa viață: „Nu este un sacrificiu, pentru părinți, că Dumnezeu îi cere pe fiii lor; și, pentru cine este chemat de Domnul, nu este un sacrificiu în a-L urma. Este, dimpotrivă, o onoare imensă, un orgoliu mare și sfânt, un semn de predilecție, o iubire foarte specială,

pe care Dumnezeu a manifestat-o
într-un moment concret, dar care era
în mintea sa din toată veșnicia”.

---

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/urme-
pe-zapada-2/](https://opusdei.org/ro-ro/article/urme-pe-zapada-2/) (20.03.2026)